

Rigsdagens Berettigelse til at fordrø Dplysning om det, hvorpaa Ministeriet begrunder sin Retfærdiggjørelse for, hvad det har tilraadet Hans Majestæt. Denne tvivlende Udtalelse af et constitutionelt Ministerium har forbauset mig. Jeg begriber ikke, hvorledes Rigsdagen i sin Tid skulde kunne tage Forslagene til de Love, som angaae Fællesforfatningen, under Forhandling, naar den ikke forud havde overbevist sig om, at den Ordning af Monarchiet, som medfører Fællesforfatningens Nødvendighed, er, om ikke den værfeligste, saa dog den eneste mulige i den Retning, medmindre Rigsdagen maatte finde denne Ordning saa fortrinlig, at den maatte være at foretrække for enhver anden, og at det Sidste skulde blive Tilfældet, troer jeg, vi vilde være temmelig enige om, at det vilde være en Umulighed. Jeg veed nok, at man kan sige, at saadanne Udtalelser ikke have Meget at betyde, da Rigsdagen har det i sin Magt, at nægte Behandlingen af de Love, som angaae Fællesforfatningen, naar den ikke forinden har erhølt de Dplysninger, som den maatte ansee for at være nødvendige; men jeg har ogsaa blot fremdraget dette som et Moment, der bærer Vidnesbyrd om, hvorledes det nuværende Ministerium betragter sin Stilling ligeoverfor Rigsdagen, og hvad Rigsdagen vil kunne vente sig i Fremtiden, naar dette Ministerium forbliver ved Koret. Naar vi nu altsaa holde os til, at den Plan til Ordningen af Monarchiets forskjellige Dele, som er Gjenstand for Kundgjørelsen af 28de Januar, er en frivillig Beslutning, som den nærværende Regjering har paataget sig at udføre, saa er det under tidligere Forhandlinger paavist, at der heelt igjennem denne Plan er sørgt for, at restituere, i det Mindste for en væsentlig Deel, den Retstilstand i Hertugdømmerne, som fandt Sted førend Marts 1848, hvortilmod der ikke findes et eneste Ord deri, som lader Afgang til særlige Tilfnytningspunkter imellem Slesvig og Danmark være aabne, og det er paavist, hvilke saavel i de forskjellige Landsdeles særlige som i de blandede Interessers dybt indgribende Spørgsmaal der ved Udførelsen af denne Plan vil blive at løse og som vil kunne løses paa en forskjellig Maade. Da ethvert af

de ærede Medlemmer kender, hvad der i denne Anledning, under de foregaaende Forhandlinger i Anledning af de til Ministeriet efter Kundgjørelsen af 28de Januar stillede Interpellationer er fremsørt, saa skal jeg ikke her gjentage det; men jeg mener, at det deraf maa være klart, at det er af største Vigtighed saavel for Danmark, som for den danske Befolkning i Slesvig, at Udførelsen af denne Plan betroes til Mænd, som, om de end af Nødvendighed maatte adoptere den, dog ikke betragte den som deres eget Foster, som de have en vis Kjærlighed for, ikke betragte den som en Beslutning, hvilkken de have den Pligt at gienemføre i en bestemt og ufravigelig Retning. Foraa vidt Forslaget udtaler Bekymring, da har jeg allerede nævnt, og jeg troer heller ikke det af Nogen vil blive nægtet, at det danske Folk med Bekymring har seet den Vending, som Sagen har taget efter det nuværende Ministeriums Raadgivning, og see vi hen til, hvad jeg har citeret af Ministeriets Udtalelser, saa vil det være klart, at Ministeriet ved sin Optraeden har gjort det umuligt, at der kan bestaae det Tillidsforhold mellem Nationen og Regjeringen, som er en nødvendig Betingelse for, at det danske Folk med Rolighed kan see Udførelsen af Planer lagt i dette Ministeriums Hænder. Selv om Rigsdagen maatte gives Udflugt til at modtage de Dplysninger, som jeg troer, at den aldrig fra sin Side vil erkjende, at den ikke er berettiget til at fordrø, saa er det dog høist rimeligt, at disse Dplysninger først vilde fremkomme til en Tid, naar de ikke længere vilde have nogen stor Betydning. I Mangel paa Tillid indeholdes der ikke noget i og for sig Krænkende; man kan have overmaade stor Agtelse for en Mands Character og Evner, uden netop derfor at ansee ham skiftet til at udføre en vis Forretning. Vor Lovgivning indeholder Bestemmelser, som paalægge Dommeren at vige sit Sæde enten paa Grund af hans Forhold til Sagen eller paa Grund af hans Forhold til en af Parterne, men jeg troer aldrig at Nogen vil antage, at det har været Lovgivningens Hensigt dermed at krænke Dommeren, eller at nogen Dommer har sølt sig krænket, fordi han maatte opfylde disse Bestemmelser. De ere givne for den paa